

stoppare hämma dess utlöpande. — V. n. 1) (fam.) Förslå. *Det s-r ej.* — 2) (sjöt.) *Tåget s-r ej,* upphör ej att löpa. *S. upp,* såges om ett fartyg, som icke mera drifver för ankaret. — *S-nde,* part. akt. *S. medel,* som orsakar förstoppning.

STOPPARE, m. 3. (skepp.) Kort tåg att stoppa eller hålla igen ett löpande tåg.

STOPPBLÅR, 3. pl. Blår, som användes till stoppning.

STOPPERSKA, f. 1. Qvinna, som stoppar.

STOPPGARN, n. 3. Garn att stoppa med.

STOPPHÅR, n. 3. Hår, som användes till stoppning.

STOPPKNIF, m. 2. pl. — *knifvar.* Knif, hvarmed stoppning (t. ex. fönsters) sker.

STOPPNING, f. 2. 1) Handlingen, då man stoppar. Jfr. *Stoppa.* — 2) Det, hvarmed något stoppas eller blifvit stoppadt. *S-en i en soffa.* — 3) Stoppadt ställe på kläder, o. s. v. — 4) Gödningmat, hvarmed höns, gäss m. fl. stoppas.

STOPPNÅL, f. 2. Ett slags grof nål, som användes vid stoppning.

STOPPSILKE, n. sing. Se *Silkesvadd.*

STOPPSÖM, m. 2. pl. — *sömmar.* Det slags söm, då man stoppar täcken, m. m. Jfr. *Stoppa.*

STOPPULL, f. sing. Sämsta delen af klippt ull.

STOPPVAX, n. sing. Vax, hvarmed bien tillstoppar hål och springor i sina kupor.

STOPTALS, **STOPPVIS,** adv. Räknadt i stop; ett eller flera stop för hvar gång.

STOR, a. 2. komp. *större;* superl. *störst.* 1) Som har betydligt omfång, betydlig vidd, rymd, längd, höjd, bredd, betydligt djup. *En s. karl, häst. S. till växten. S-t hus, träd. S. ägo-vidd. S. stad. S. gård, sal. S-t afstånd. S-a steg. S. spricka. S. flod. S-a vägen. En s. gata. S-t djup. S. bokstaf, se Bokstaf.* (Fam.) Göra *s-a ögon,* spärra upp ögonen af förvåning. — 2) (fam.) Fullväxt; äfv. hunnen ur barnåren. *Sonen är redan s-a karlen. De ha redan s-a barn.* — 3) Betydlig till antal, myckenhet, vikt, värde, o. s. v.; öfverträffande de flesta andra i sitt slag. *En s. krigshär. S. mängd, hop. S-t antal. En s. summa. S-a kostnader. En s. sedel. En sedel s. 100 vdr. S-a penningar. Större armé. Större ell. största delen. Den s-a hopen, se Hopen* (under *Hop*, 2). *Ett s-t företag. En s. köpman. S. skålm, bof. S-t brott. S. missgerning. S. oförsigtighet, orätt-visa. S-a skål. S-a kunskaper. Visa någon största förakt.* (Fam.) *Lefva på s. fot,* förnämt och kotsamt. (Fam.) *S. tack!* se *Tack. S. sak!* se *Sak.* — Syn. Betydlig, Ansenlig, Betydande, Dugtig, Hederlig, Dryg, Djup, Vidsträckt, Diger; (i superlativ) Glupsk, Plump, Hundsk, Gränslös, Oändlig, Otrolig, Obeskriflig, Omåttlig, Orimlig, Ofatt, Ogemen, Oerhörd, Ofantlig, Ogrundlig, Hundfatt, Ohygglig, Oskäligen, Obarmhertig, Okristlig, Förskräcklig, Faslig, Hisklig, Gräslig. — 4) Mäktig. *Ett s-t folk. En s. nation. Den s-e Guden,* Gud den allsmäktige. — 5) Förnäm; skrytsam, stolt. *S-a världen, de förnåmte. S. i ord, skrytsam. S-a ord, skryt.* — Substantivt såges äfv.: *De s-e.* (Fam.) Göra *sig s.,* vilja gälla för att vara förnäm och betydande; äfv. skryta, brösta sig. Göra *sig s. med,* pråla med, brösta sig med. *S. på sig,* högmodig, dryg. *Vara s. på sig öfver en ting.* — 6) Betecknar öfverlägsenhet i afseende på sjäsegenskaper, snille, hjeltemed, sinnesstyrka, o. s. v. *En s. man. S. karakter. S-t snille.* Brukas i bestämd form såsom epitet om vissa utmärkta furstar, t. ex.:

Alexander den Store. — 7) Brukas stundom äfv. substantivt i neutr., för att beteckna något öfvervägande, högst öfverträffande. *Smått och s-t,* se *Små. Han har något s-t i sinne,* påtänker något stort företag. *Det är något s-t hos honom,* han äger stora egenskaper. *Det ligger något s-t i den tanken, att . . .,* det är en stor, hög, ovanlig tanke, att . . . *I s-t,* i stora partier, delar, stycken, t. ex.: *Sälja, köpa, handla i s-t;* äfv. i stor skala, i stora proportioner. — 8) *Stor* brukas för öfrigt som prefix, för att stegra bemärkelsen hos vissa verber, nomina och adverbier, t. ex.: *Storskrika, skrika med full hals; Stornäsigt,* som har stor näsa; *Storordigt,* med stora ord. — Sjelfklara sådana sammansättningar äro: *Storbladigt, -bröstad, -bukigt, -hufvad, -lemmad, -ljugare, -läppigt, -magad, -näsigt, -regna, -rostigt, -skrallt, -skratta, -skrika, -skryta, -skrytande, -skrytare, -skryteri, -skräfla, -supa, -suppare, -svärja, -svärjare, -träta, -tokigt, -ädligt, -äta.*

STORAMIRAL, --- ål, m. 3. Högste befälhafvare öfver ett helt rikes sjömak.

STORAS, v. d. 1. (pop.) Vara stor på sig, göra sig stor.

STORAX, stå'rax, m. sing. (grek. *Styrax*) Ett välluktande harts, som fås af *Storaxträdet.*

STORAXTRÄD, stå'raxträd, n. 3. Ett träd i Syrien och Arabien, med stora hvita blommor. *Styrax officinalis.*

STORBLIGA, v. n. 1. (fam.) Bliga stort, stirra.

STORBRAMRÅ, f. 3. (skepp.) Bramrå på stormasten. I samma mening såges äfv. *Storbramstag, -släng, -vant, Storbrassar,* m. fl.

STORBÅT, m. 2. 1) Större, däckad båt. — 2) Se *Barkas.*

STORCIRKEL, störs'rrk'l, m. 2. pl. — *cirklar.* Cirkel, hvars plan går genom medelpunkten af ett klot.

STORFINGER, n. 3. Se *Långfinger.*

STORFISKE, n. 4. Hafsfsiske, hvartill fordras längre resor och betydligare kostnader, isynnerhet hvalfskåfångst.

STORFOLK, n. sing. (fam.) Den stora världen, de högt uppsatte, de förnåmte.

STORFURSTE, m. 2. pl. — *furstar.* 1) Titel, som vissa regerande furstar fordom och ännu föra. — 2) Titel, som föres af kejsrerliga ryska prinsar.

STORFURSTENDÖME, n. 4. Titel, som tillkommer vissa länder eller provinser.

STORFURSTINNA, f. 1. En storfurstes gemål ell. enka efter en storfurste.

STORFURSTLIG, a. 2. Som tillhör eller har afseende på en storfurste eller ett storfurstendöme.

STORGATA, f. 1. Förnämsta gatan i en stad eller stadsdel, hufvudgata.

STORGOD, a. 2. (fam.) Som håller sig för god till något, stolt, dryg.

STORUGBE, m. 2. pl. — *gubbar.* (fam.) Hög uppsatt, högförnäm, högt ansedd man.

STORHERREN, m. sing. def. Turkiska sultanens titel.

STORHERTIG, m. 2. Titel, som vissa regerande furstar föra, med rang emellan konung och hertig.

STORHERTIGDÖME, n. 4. Land, som styres af en storhertig.

STORHERTIGINNA, f. 1. En storhertigs gemål eller enka efter en storhertig.